

El Diacrític | | Actualitzat el 03/08/2020 a les 08:00

Els silencis necessaris

«Tanta por ens fa, el silenci? Tanta por ens fa, estar soles, sols? Acabarem escoltant la rentadora, a aquest pas» | «I un dia et fan adonar que la teva solitud silent no és una enemiga, sinó ben bé al contrari: una amiga per sempre, una aliada necessària»

«A vegades no es pot evitar: a la feina, no tries el soroll constant de les màquines, que afegeixen un cansament al cansament del qual potser no som conscients però que s'hauria de tenir en compte» | Kristina Flour

Aquests dies de confinament forçós crec que ho han fet més evident: vivíem (i tornem a viure) dintre d'una voràgine de sorolls ininterromputs, d'agendes atapeïdes, de gent amunt i avall que fem soroll amb els cotxes, amb els nostres tràfecs continus, amb les discussions, amb els crits, amb els aparells electrònics que ens governen.

A vegades no es pot evitar: a la feina, no tries el soroll constant de les màquines, que afegeixen un cansament al cansament del qual potser no som conscients però que s'hauria de tenir en compte. I en algunes escoles a vegades els i les mestres ens deixem atrapar en una espiral de «crido-més-que-els-nens-per-fer-me-sentir». És comprensible, però absolutament contraproductiu.

En canvi hi ha sorolls (fressa, que en diem al Lluçanès) que sí, que es poden evitar: engeguem el televisor o la ràdio perquè les veus ens facin companyia, i sentim sense escoltar la música ambiental a les sales d'espera dels dentistes, per exemple. Tanta por ens fa, el silenci? Tanta por ens fa, estar soles, sols? Acabarem escoltant la rentadora, a aquest pas.

Però hi ha fresses subtils que el subratllen, el silenci. Jo gairebé parlaria del silenci de l'aigua, o del silenci dels ocells. Cada nota té el seu silenci: cada onada fa de bressol silent a la següent. Cada llampec callat porta un tro ressagat.

Estic convençuda que ens fan falta moltes estones de silenci humà dintre la meravella del mar o del bosc. Com més asfalt trepitgem, menys ens en recordem. I al contrari: com més arbres i flors veus i saludes, més falta et fan. I un dia et fan adonar que la teva solitud silent no és una enemiga, sinó ben bé al contrari: una amiga per sempre, una aliada necessària. Ens cal aprendre a escoltar-nos. Dintre les fresses tènues i amigues: al costat d'un rierol, al cim d'una muntanya o a peu de mar, els camins cap al jo interior s'eixamplen i ens tornen el mirall d'allò que som: petits i infinits alhora. Una engruna dintre el sorral, una pessigada de núvol, un alè d'estrella.

La veu humana és un instrument musical extraordinari. Què ens fa reconèixer una veu amiga? Quina petita vibració la fa única? Com hem après a parlar i a cantar? Deu ser un record mil-lenari. No el malversem en xerrameques buides...

I la música, quin plaer quan suspens tots els sentits i gronxes l'ànima només per escoltar-la. Per contra, quina angoixa, quan les veus es fan servir com a arma, per molt ben elaborades que semblin. Aquestes veus d'alguns polítics i cacics mentiders que se'ns fiquen al cap, aquests anuncis barroers i els altres, els més subtils, que deixem entrar a casa impunement per la porta gran i sense reixes dels televisors.

En canvi, ens oblidem ben bé de qui viu en el silenci. De qui no pot llegir els llavis a través de les mascaretes i que parla un llenguatge de signes que no ens passa pel cap d'aprendre.

Cada dia que neix, quan es comença a fer clar i penses que estàs veient la llum del passat d'una estrella, i s'obre una flor que feia dies que s'empolainava, i sents un ocell... és extraordinari. Només falta no estar massa atordit o anguixat per adonar-se'n.

I aquest silenci quan no cal dir res perquè parla el cos, parlen els ulls, parlen les mans. Quan el temps s'atura. Les millors cartes d'amor són aquelles que no es van escriure mai.